

ществуватъ съвмѣстно: стремежъ къмъ покой и стремежъ къмъ движение. Тѣ сж отгласъ на далечното минало на предшестващитѣ поколения, охарактеризирано отъ застоялъ, или неподвиженъ животъ. Първиятъ създава ограничена социалность, желание за покой, равновесие, тишина, а това има обикновено, за послѣдствие, отсъствие на голѣми мечти и полети, на голѣма интелектуална спекулация, на тънка и проницателна чувствителность. Вториятъ създава нужда отъ често колективно действие, т. е. чувство на социалность, взаимна помощ, взаимно довѣрие, дисциплина, вѣротърпимость, изобретателность, стремежи къмъ умствено и и сърдечно обогатяване, ентусиязъмъ. Но често се пораждатъ и отрицателни качества: завистъ, гнѣвливость, разрушителность, умраза, стремежъ къмъ надмощие, използване слабитѣ. Когато животътъ върви презъ бързи промѣни и нѣма устойчивость, създаватъ се по-скоро отрицателни качества: неприспособляемость, лошъ моралъ, незачитане социалнитѣ форми, не създаване на обществени навици, обществени култове и традиции. Обаче умѣренія темпъ на социални промѣни създава всичкитѣ условия за вътрешно развитие, назрѣване, вдѣлбочаване, общо духовно богатство, което става изворъ на по-разуменъ, целесъобразенъ, цвѣтуещъ и все по-съвършенъ социаленъ животъ.

По-късно, културитѣ на раситѣ и народитѣ, се опредѣлятъ въ много голѣма степенъ отъ голѣмината на издържливостта имъ, способността има за приспособление, за вътрешно съзерцание, вѣротърпимостьта имъ, способността имъ за дълги наблюдения и дисциплина, тѣхния трепетъ за новото, любовта имъ къмъ